

Uddrag fra: KRIGEN DER ALDRIG KOM. 1. bog: DEN STILLE TID.
Af Ole E. Christiansen. Forlaget Branner og Korch. 1978.

DEN STILLE TID er den første af fire bøger
om en provinsdrengs oplevelser under Anden Verdenskrig.
De følgende tre bøger er: -
NÅR TOBAKKEN GROR, DEN FEMTE MAND og NATTEN MED DE TUSIND LYS

Klokken blev 17, og fabriksfløjterne lød. Et øjeblik senere var hovedgaden fyldt af cyklende arbejdere på vej hjem. Byen var ikke stor – den havde omkring 3500 indbyggere – men den havde en del store virksomheder. Johans far var fabriksmester på en af de største, og han kom som regel hjem lidt senere end de andre ansatte, fordi han skulle gå en runde med et kontrolur, før han kunne lukke. Den eftermiddag – det var den 8. april 1940 – kom han hjem klokken 17,40.

Johans far og mor sad inde i spisestuen med læselampen tændt.

”Det er godt, vi ikke mere behøver at fyre i kaminen – vi har ikke flere koks og får sikkert ikke igen før til efteråret,” sagde fru Christensen.

”Nej, vi skal i hvert fald ikke handle med Mulviig mere. Hans begejstring for Hitler er for voldsom. Det skulle ikke undre mig, om han er medlem af nazistpartiet. Men jeg har fået en aftale, så jeg kan købe gennem firmaet. Det bliver både billigere og nemmere. Vi har da tørv nok til komfuret – ikke?”

”Jo, skuret er halvt fyldt, så de første tre-fire uger behøver vi ikke noget,” svarede hans kone.

”Det er dejligt, at det for alvor er ved at blive lyst om aftenen. Når man bor, som vi gør, er sommeren i hvert fald den bedste tid.”

”Ja. Vil du for øvrigt godt lægge nogle penge, inden du går i morgen tidlig. Jeg har brugt de sidste i dag. Alting er blevet så dyrt. Smørret koster snart 1,75 kr. pundet. Og en liter sødmælk koster 35 øre, og hvis vi skal have den færdigflasket, er den endnu dyrere.”

”Jeg lægger lidt, inden jeg går,” mumlede Christensen. Det kneb med at få lønnen til at slå til.

Gulvet i lejligheden ovenpå knagede. Det var familien der, som var ved at gå i seng. Lejligheden ovenpå var lidt mindre end Christensens, men indrettet på samme måde. Der var et stort køkken, der havde vindue mod øst – ud mod gården og baghaven. En dør førte fra køkkenet til soveværelset, der også var ret stort og vendte mod øst.

Med vinduer mod vest – ud mod Bryggergade – lå spisestuen, der havde dør til køkken og entré, og dagligstuen, som familien Christensen kun benyttede om sommeren. Om vinteren var den for kold. Kun juleaften kom den i brug. Entrédøren vendte mod nord, og fra entreen kom man ind i børneværelset, der havde vindue mod gaden. Fra køkkenet førte en dør ud til et bryggers, hvorfra man kunne komme til husets eneste WC. Dette WC blev også benyttet af familien på første sal.

Huset var gammelt, men solidt. Johan havde tit været oppe på loftet over den øverste lejlighed. Der var mægtig god plads, og loftet blev brugt til tørreloft, når vejret ikke var godt. Der var i øvrigt lavet et ekstra gæsteværelse deroppe. Det havde et lille vindue mod syd. Husets tag var i øvrigt formet som fire store kviste, og i hver gavltrekant var der et vindue.

Rundt om huset var der en have med nogle gamle frugttræer. Desuden var der en lille gård, der var belagt med cement, og langs hvis sider der lå nogle brændeskure. Der fandtes også et ret stort drivhus og en hønsegård.

Der blev stille ovenpå, og lidt efter gjorde Christensens sig også klar til at gå i seng. Johans far åbnede for radioen, for at høre de sidste nyheder. Han fandt et par stationer, som gik godt igennem. Han havde selv bygget radioen, og han havde lavet den, så den var særlig god til at modtage de korte bølger. Det skyldtes, at han havde sejlet en del år, og var vant til at kunne opfange radiosignaler fra hele kloden. Han lyttede lidt til speakerne, men der var intet nyt af betydning for Danmark – kun lidt om nogle mineudlægninger ved Norge. Christensen slukkede radioen og læselampen. I det svage skær fra gadelygterne gik han gennem køkkenet ind i soveværelset.